

VESZPRÉMI ILDIKÓ

A megoldás

PEDAGÓGIAI JELENETEK

Iskola melletti játszótér, park, futópálya. Napsütés, gyerekek szerteszét, május van. Két tanító néni beszélget a padon. Egy középkorú nő közelít, kényszeredetten követi őt a kilenc éves forma kisfiú.

– Elnézést, kedves tanárnők, nem tudom, melyikükhöz tartozik ez a fiatalember, de el kéne vele beszélgetni. Én itt sportolok, ő meg folyamatosan zavar, akadályoz. Futom a köreimet, ő meg elém ugrik, átrohangál előttem, bekiabál, beszólogat.

– Ez igaz, Kevin? – néz a fiúra az egyik tanító néni. – Miért zavarod a nénit sportolás közben? Ez egy futópálya itt a park körül. Arra való, hogy fussanak rajta.

– Rá is szóltam – teszi még hozzá a nő. – Mondtam neki, hogy álljon arrébb, hagyja szabadon a futósávot, de szemtelenül visszabeszélt, és folytatta tovább.

– Köszönöm, hogy szólt, mindjárt megbeszéljük Kevinnel.

– Én is pedagógus vagyok, nem történt tragédia, de ez azért csúnya dolog volt – teszi még hozzá az idegen nő, és odébbáll.

– Kevin! Most légy szíves, meséld el, mi történt! Hogy jutott ez eszedbe?

– Nem nekem jutott eszembe. A lányok mondták.

– Milyen lányok?

– A Juli, a Luca meg a Fanni. Ők kértek meg, hogy szóljak be annak a néninek.

– És miért?

– Nem tudom. Azt mondták, hogy az a néni rájuk szólt.

– De te magad nem gondoltad, hogy ez butaság? Hogy baj lesz belőle?

A padon ülő másik tanító néni, aki eddig néma tanúként hallgatta a diskurzust, most közbeveti, hogy meg kéne hallgatni a lányokat is.

– Kevin, légy szíves, szólj nekik, hogy jöjjenek ide!

ő beszólt nekünk, hogy
menjünk onnan

Egy perccel később megérkeznek mind a négyen, arcukon különböző érzelmek: bűnbánat, védekező kíváncsiság, öntudatos harcrakészség. Az első tanító néni vázolja a lányoknak a helyzetet:

– Egy néni idejött hozzánk, és panaszkodott Kevinre, hogy zavarta őt a sportolásban. Tényleg ti mondtátok neki, hogy ezt csinálja? Miért akartátok azt a nénit zavarni?

A harcias tekintetű kislány szólal meg:

– Mi csak ott játszottunk, kergettük egymást, és ő beszólt nekünk, hogy menjünk onnan, mert elfoglaljuk a futópályát, pedig nem is foglaltuk el, csak egy kis részen voltunk ott, és csak egy kis ideig. Ki tudott volna kerülni minket!

– Igen, és ő is csúnyán beszélt velünk. Nekünk is rosszul esett.

– És bosszút akartatok állni? Ki találta ezt ki? – néz a tanító néni a másik lányra, aki a legnyugodtabbnak tűnik.

– Nem én.

– Tényleg nem Fanni volt, ő egy szót se szólt – veti közbe Kevin.

– Gyerekek – szól közbe a másik tanító is –, az a legrosszabb az egészben, hogy most Kevin lett itt megszégyenítve, egyedül. Őt hozta ide a néni, és mi jól leszidtuk.

– Pedig nem is ő volt a hibás – szólal meg hirtelen a harmadik kislány, aki eddig bűnbánó arccal hallgatott.

– Te találtad ki, Juli?

– Nem csak én, együtt találtuk ki... a lányokkal, vagyis a Fanni nem.

A másik tanító néni őszinte csodálkozással kérdezi:

– De akkor miért

Kevin csinálta az egészet?

Miért nem ti?

– Hát megkértük.

– És ő rögtön elvállalta?

– Nem. Először nem akarta.

– De ígértünk neki kétszáz forintot.

– Hoppá – jegyzi meg a tanító. – Értem.

– Ez igaz, Kevin? Kétszáz forintért

csináltad?

– Igen.

– És megérte, Kevin? Annyira kellene az a kétszáz forint? – nyúl a táskájához a másik tanító, de a hangjában nincs gúny.

– Adok neked kétszáz forintot, ha akarsz. Nem a néni bosszantásáért, hanem mert megszenvedtél érte.

– Nem kell – rázza a fejét a kislány.

Majdnem sír.

– Tudjátok, mit? Most menjetek félre, és beszéljétek meg egymás között a dolgot.

Két-három perc múlva visszajönnek a padhoz együtt.

– Zsuzsa néni!

Odamehetünk elnézést

kérni? Az a sportoló

néni még mindig itt van

– mondja a korábban

harcias Luca.

– Persze. Menjetek!

A két tanító a szemével követi őket, látják, ahogy együtt elindulnak, aztán amikor már közel kerülnek a célhoz, lelassítanak, és előretolják Kevint a néni elé.

2021.05.29.

